

tr. ř., poněvadž do skutkové podstaty zločinu v 10. hlavní otázce naznačeného nebyl pojat moment vědomosti jeho o věci ukradené, jak by toho bylo ustanovení § 185 v souvislosti s § 171 tr. z. vyžadovalo. Připustiti jest ovšem, že dotyčná vědomost pachatelova jest nutnou náležitostí skutkové podstaty dle § 185 tr. z. Než z předpisu § 318 tr. ř., že do otázky hlavní pojeti jest veškeré zákonité známky trestního činu, nevyplývá, že by vědomost pachatelova o původu věci z krádeže musila zvláště býti v otázce vytknuta. Otázka hlavní krýti se má ohledně zákonitých známek trestního činu se zněním zákona. Právě tak jako § 185 tr. z. neuznal potřebným náležitost stěžovatelem v otázce pohřešovanou do znění zákona zvláště pojeti, spokojiv se všeobecným předpisem § 1 tr. z. ohledně zlého úmyslu, ku každému zločinu požadovaného, nebylo též třeba náležitost tu vytknouti též výslovně v hlavní otázce. Tento všeobecný zlý úmysl, zákonem jako známka zločinu dle § 185 tr. z. subinteligovaný, pojat jest do hlavní otázky obratem, je-li obžalovaný »vinen«, že se činnosti dle § 185 tr. z. dopustil. Slovo »vinen« znamená vinu po zákonu, která nezbytně podmíněna jest zlým úmyslem ve smyslu § 1 tr. z. V přítomném případě ostatně mohla by se zmateční stížnost tím méně dovolávati tvrzeného nedostatku v hlavní otázce, ani porotci devíti hlasy přisvědčili též deváté dodatkové otázce, znějící v ten smysl: »bylo-li obžalovanému Františku S. z hodnoty věci a z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána takovým způsobem, který ji činí zločinem...« Neboť, zjistili-li porotci devíti hlasy, že bylo obžalovanému též z hodnoty věci a z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána takovým způsobem, který ji činí zločinem, jest tím zjištěna též nezbytně okolnost, že obžalovaný vůbec byl si toho povědom, že předměty, jež na sebe převedl, ukryl a zašantročil, z krádeže zločinné pocházejí. Byla-li takto výrokem poroty zjištěna bezvadně skutková povaha zločinu dle § 185 tr. z., pak nelze ovšem, jak zmateční stížnost vytýká dle § 344 č. 11 tr. ř., uznati nesprávným výrok soudu, odsuzující stěžovatele dle ustanovení § 185 tr. z. Nemohl soud vyřknouti výrok viny pouze pro koupi věci podezřelých, jelikož vůbec nedošlo k odpovědi na dotyčnou otázku eventuální, soudem dodatečně připuštěnou, následkem kladné odpovědi k hlavní otázce 10.

### Čís. 67.

**Důvod příslušnosti vojenského trestního soudu, naznačený v § 11 čís. 7 vojen. tr. ř., přerušením vazby, nechť si se stalo z jakékoli příčiny, zejména též útekem uvězněného, pro trestní činy, napotom spáchané, pomíjí.**

(Rozh. ze dne 12. července 1919, Kr II 131/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost generální prokuratury na ochranu zákona do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně, jímž byl Rudolf M., dělník posléz v Orlové, uznán vinným zločinem jednak nedokonané, jednak dokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 — II, c tr. z. a přestupkem dle § 1 a 2 zákona ze dne 24. května 1885, č. 89 ř. z.

## Důvody:

Rozsudkem krajského jako nalézacího soudu v Novém Jičíně ze dne 14. května 1919, uznán Rudolf M. vinným zločinem krádeže jednak nedokonané, jednak dokonané dle § 8, 171, 173, 174 — II c tr. z. a přestupkem tuláctví a žebroty dle § 1 a 2 zákona ze dne 24. května 1885, č. 89 ř. z. a odsouzen za to dle § 178 tr. z. hledíc k § 35 tr. z. do těžkého žaláře v trván. 4 měsíců, zotřeseného 1 tvrdým lužkem 14 denně a dle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů řízení trestního a dále sprostěn dle § 259, 2 tr. ř. obžaloby pro zločin dle § 217 tr. z. Týž odsouzen byl zeměbranceckým divisním soudem expositura v Mor. Ostravě ze dne 19. října 1917 pro zločin krádeže na 4 roky těžkého žaláře a dodán k odpykání tohoto trestu do vojenské trestnice v Terezíně, odkud dne 3. ledna 1919 uprchl. Zločinu krádeže a ostatních činů, tvořících předmět shora dotčeného rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně dopustil se M. po svém útěku z vojenské trestnice. Zmateční stížnost na záštitu zákona, vycházejíc z názoru, že po svém útěku z vojenské trestnice zůstal dle § 11 č. 7 voj. tr. ř. i na dále podroben právomoci trestních soudů vojenských a že tudíž před těmito měl brán býti k zodpovědnosti za činy, jichž se po svém útěku z vojenské trestnice dopustil, vytýká rozsudku, že prohřešil se na předpisech §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11, č. 7 voj. tr. ř. a navrhuje, by rozsudek krajského soudu v Novém Jičíně byl jako zmatečný zrušen a věc odstoupena byla příslušnému soudu vojenskému. S tímto výkladem § 11, č. 7 voj. tr. ř. nelze souhlasiti. Jím podrobují se právomoci vojenských trestních soudů ti, kdož za trestního řízení, zahájeného proti nim u soudu vojenského, jsou v prozatimní neb vyšetřovací vazbě, nebo kdož ve vojenské trestnici odkávají si trest na svobodě. Důvodem této výjimečné příslušnosti jest skutečnost, že pachatel jest ve vojenské prozatimní nebo vyšetřovací vazbě neb odpykává si ve vojenské trestnici trest na svobodě. Přestane-li tento skutečný stav, pomine řečený důvod vojenské trestní příslušnosti, nechť si vazba přerušena způsobem zákonným, či protiprávním, např. útěkem obviněného neb odsouzeného z vazby. Že nelze po této stránce činiti rozdílu, vysvítá z povahy a účelu tohoto výjimečného důvodu příslušnosti. Předpis § 11, č. 7 voj. tr. ř. jest ohledně aktivních osob vojenských výjimkou z předpisů o místní, ohledně neaktivních osob vojenských a nevojáků výjimkou z předpisů o věcné a místní příslušnosti. Jím podrobují se aktivní osoby vojenské vojenskému soudu, příslušnému pro místo vazby a témuž soudu podrobují se i pro trestní činy, jež by jinak nepatřily k právomoci trestních soudů vojenských, uvězněné neaktivní osoby vojenské a uvězněné osoby civilní. Nestanou se však uvězněním neaktivní vojenské osoby aktivními příslušníky branné moci a nestanou se tím schopnými trestních činů, předpokládajících činnou službu vojenskou (motivy k § 11, č. 7 voj. tr. ř.). Tím méně ovšem nastává tento účinek u osob civilních. Jakožto výjimečné ustanovení nutno přesně vykládati předpis § 11, č. 7 voj. tr. ř. a nelze připustiti výklad rozšiřující, jenž sáhal by dále než důvod a účel tohoto výjimečného předpisu. Jeho důvodem jest skutková okolnost, že pachatel jest v určitém místě ve vazbě vojenského soudu nebo vojenské trestnice. Účelem předpisu § 11, č. 7 voj. tr. ř. jest, by, kde nad uvězněným pro lehčí poklesky vykonává se trestní pravomoc disciplinární soustředěna byla pro činy trestní též trestní pravomoc soudní, by stíháním

pro tyto trestní činy na soudě jinak příslušném nebylo ani trestní řízení oddalováno nebo prodlužováno, aniž bylo třeba, za tím účelem vojenskou vazbu přerušovati. Učiněn tu u aktivních osob vojenských, na něž při tomto předpisu přirozeně v první řadě bylo pamatováno, ze zásady osobního sudiště vojenské podřízenosti, jež dle § 32 voj. tr. ř. jest pilířem pro rozčlenění místní příslušnosti, ústupek na prospěch jiného, jinak výjimečného důvodu místní příslušnosti, totiž místa spáchaného činu. Přirozeně zabírá tato výjimka jen případy, pro něž byla míněna, totiž trestní činy, spáchané za vojenské vazby. Unikl-li uvězněný z vojenské vazby a dopustil-li se na svobodě činů trestních, odpadl důvod pro místní, pokud se týče místní a věcnou příslušnost dle § 11, č. 7 voj. tr. ř. Při aktivních osobách vojenských zůstalo i nadále při věcné příslušnosti soudů vojenských (§ 11, č. 1 a 8 voj. tr. ř.) a nebylo zde ani procesualních, ani jiných důvodů pro místní příslušnost soudu místa bývalé vazby. Při neaktivních osobách vojenských a osobách civilních odpadl skutkový podklad pro jejich podřízení pod věcnou příslušnost soudů vojenských, tím více ovšem pro příslušnost místní. Dle řečeného dlužno dospěti k závěru, že důvod příslušnosti, naznačený v § 11, č. 7 voj. tr. ř. stojí a padá se skutkovou okolností uvěznění a že tudíž, pominul-li tento skutkový poměr z jakékoli příčiny, § 11, č. 7 voj. tr. ř. pro trestní činy, napotom spáchané, dovolávat se nelze. Jinak dospělo by se k důsledku zajisté nezamýšlenému a neudržitelnému, že by na př. civilní osoba, uprchnuvší na nepatrný snad zbytek trestu z vojenské trestnice, zůstávala po léta, nebo snad dokonce po celý život pro napotomní trestní činy podrobena vojenskému soudu své bývalé vojenské trestnice. Ježto, jak doličeno, § 11, č. 7 voj. tr. ř. na tento případ se nehodí, a jiný důvod pro příslušnost vojenských trestních soudů chledně trestních činů, o něž se jedná, nepřichází vůbec v úvahu, nebylo lze zmateční stížnosti vyhověti.

#### Čís. 68.

**Nového hlavního přelíčení, k němuž došlo následkem obnovy řízení, zejména pak i následkem mimořádné obnovy trestního řízení dle § 362 tr. ř., mohou účastníci se i ti soudcové, kteří spolupůsobili při dřívějším hlavním přelíčení.**

(Rozh. ze dne 22. července 1919, Kr I 335/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost Josefa K. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Písku, jímž Josef K. uznán byl vinným zločinem veřejného násilí naznačeným v § 99 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o zmatek podle č. 1 § 281 tr. ř. shledává jej stížnost zmateční v tom, že přítomná věc, když rozsudek soudu nalézacího v téže věci dne 25. července 1918 vyneseny byl rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 22. února 1919 zrušen, projednána byla v novém hlavním přelíčení tímž senátem nalézacím jako poprvé. K tomu dlužno uvést, že onen první rozsudek ze dne 25. července 1918 byl vzat